

Arrest

nr. 128 482 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. SALEMBIER en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaan van Pasjtoense origine afkomstig uit Kabul. U ging tot graad vier naar school in deze stad, waarna u een handel opstartte in cosmetica. Deze handelszaak had u tot uw vertrek uit Afghanistan. Bij uw vlucht uit uw land liet u uw zaak achter aan uw handelspartner. U bent gehuwd met Habibi Khaleda, een Nederlands staatsburger van Afghaanse origine, thans omwille van haar werkzaamheden woonachtig in België. U huwde op 5 augustus 2010 in Kabul. Omwille van uw huwelijk kreeg u problemen in Afghanistan. Familieleden van vaders kant zouden geprobeerd hebben om u te dwingen uw huwelijk stop te zetten. Verder zou u ook problemen ondervinden omwille van uw vaders werkzaamheden voor de Amerikanen. Hij was werkzaam op verschillende Amerikaanse basissen als supervisor van de Afghaanse wachters. Mensen kwamen een aantal maal naar uw huis om u en ook uw vader te bedreigen omwille van uw huwelijk met een westerse vrouw en omwille van uw

vaders werkzaamheden voor de Amerikanen. Daarom besloot u in 2013 Afghanistan te verlaten. Uw zus werd gekidnapt toen u in Griekenland verbleef maar werd erna terug vrijgelaten. U vertrok in mei 2013 uit Afghanistan en kwam op 17 januari 2014 aan in België. Op 20 januari 2014 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst zijn de problemen die u kende omwille van uw huwelijk niet geloofwaardig. Uw verklaringen zijn op dat gebied vaag en incoherent en berusten bovendien op hypothesen die u niet kan concretiseren. Verder laat u zich verschillende malen tegenstrijdig uit over de identiteit van uw vervolgers alsook over de aanvaringen die u met hen had. Zo heeft u het eerst over verscheidene ooms van vaders kant die tegen uw huwelijk waren. Zij zouden mensen in dienst genomen hebben om u kwaad te berokkenen zegt u. U weet het echter allemaal niet zeker (CGVS, p. 8). U kunt niet aangeven van waar uw vermoeden komt. Wanneer u hiernaar verschillende malen wordt gevraagd kunt u enkel uitbrengen dat zij u niet goed behandelden (CGVS, p. 8) en dat ze uw zus kidnapten (CGVS, p. 8). U slaagt er evenmin in concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat uw ooms u zouden viseren. U krabbelt uiteindelijk terug en later in het gehoor heeft u het niet meer over uw ooms van vaders kant maar oppert u dat het een enkele oom is, uw oom Daud uit Kunar, die tegen uw huwelijk gekant is (CGVS, p. 11). Dat u geen duidelijkheid kunt scheppen en tegenstrijdige verklaringen brengt over wie van uw familie tegen uw huwelijk was gekant en op welke manier zij dit kenbaar maakten tast de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aan.

Verder bent u ook zeer vaag over de incidenten en/of gebeurtenissen die u deden inzien dat u in gevaar was en uw land diende te ontvluchten. Nochtans werd u naar eigen zeggen zo een 5 of 6 keer lastiggevalen in Afghanistan (CGVS, p. 10). U weet echter over deze incidenten niets te vertellen. Zo herinnert u zich niets meer van uw eerste confrontatie met hen behalve dat het na uw huwelijk was (CGVS, p. 10). Ook over de andere keren dat u werd lastiggevalen kunt u niets zeggen (CGVS, p. 11). U zegt dat u het zich allemaal niet meer herinnert (CGVS, p. 11). Dat u zo op de vlakte blijft aangaande gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit uw land brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Voorts bevatten uw verklaringen betreffende de ontvoering van uw zus toen u op weg naar hier was tegenstrijdigheden en hiaten. Eerst geeft u aan dat zij door uw ooms werd ontvoerd om vervolgens te zeggen dat het misschien taliban waren (CGVS, p. 8). Later in het gehoor zegt u dat u niet weet wie haar kidnappers waren (CGVS, p. 12). Nochtans zouden ze zijn gearresteerd door de politie dus is hun identiteit bekend, geeft u aan (CGVS, p. 12). Even later trouwens ontkent u dan weer het feit dat u zou gezegd hebben dat haar kidnappers werden gearresteerd en zegt u dat ze haar uit een auto gooiden en vluchtten, en dat u niet weet of ze nadien gearresteerd werden (CGVS, p. 12). Tenslotte weet u ook niet of er losgeld werd betaald voor haar vrijlating, terwijl u regelmatig contact hebt met uw familie in Kabul en dus verwacht kan worden dat u alle details van de ontvoering als eerste kreeg (CGVS, p. 12). Ook deze vaststellingen tasten de waarachtigheid van uw relaas aan.

Ten slotte weet u weinig informatie te geven over het werk van uw vader op verschillende Amerikaanse basissen. Zo weet u wel dat hij in Kandahar, Helmand en Kabul werkte maar u kunt niet aangeven wanneer hij precies waar werkte. U bent zelfs tegenstrijdig over de periodes waarin hij op die plaatsen werkte. Zo zegt u eerst dat hij drie jaar in Helmand werkte maar u weet niet wanneer dat was (CGVS, p. 13). Even later wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat uw vader continu heen en weer reisde tussen Helmand, Kabul en Kandahar (CGVS, p. 13). Verder weet u niet of hij telkens eenzelfde functie had in Helmand, Kabul en Kandahar of telkens andere functies bekleedde (CGVS, p. 13). Evenmin weet u veel te vertellen over de aard van werk van uw vader. Zo weet u wel dat hij chef was van de Afghaanse wachters maar weet u niet of zij al dan niet deel uitmaakten van het politiekorps (CGVS, p. 14). U weet ook niet of uw vader in de hoedanigheid van politieagent werkte of dat hij eerder een burgerfunctie had (CGVS, p. 14). Uw onwetendheid betreffende het werk van uw vader ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Afghanistan, zodat t.a.v. u niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets veranderen. De Engelse vertaling van uw taskara en de Engelse vertaling van uw huwelijkscertificaat geven enkel informatie over uw identiteit en uw huwelijk met Habibi Khaleda, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De kopie van het Nederlandse paspoort van Habibi Muska, uw dochter, de kopie van het Nederlandse paspoort van

uw echtgenote, Habibi Khaleda en de kopieën van hun verblijfskaarten in België, tonen enkel aan dat zij de Nederlandse identiteit hebben en heden in België verblijven. Hieraan wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld. Tot slot moet betreffende de twee attesten van het werk van uw vader worden vastgesteld dat het kleurenkopieën betreft, waaraan geen doorslaggevende bewijskracht kan gegeven worden. Bovendien wordt uw asielrelaas gekenmerkt door vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt, terwijl aan documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit was bij u niet het geval. Tot slot moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar

u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u op 5 augustus 2010 huwde met mevrouw Habibi Khaleda, die de Nederlandse nationaliteit bezit en momenteel in België verblijft, en waarmee u een dochter, Muska Habibi, hebt, die eveneens de Nederlandse nationaliteit bezit en verblijft in België."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, tweede en derde middel haalt verzoeker aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, waar onder meer gesteld wordt dat zijn verklaringen aangaande het werk van zijn vader en betreffende de ontvoering van zijn zus, vaag, gebrekkig, incoherent, tegenstrijdig zijn en dat zijn verklaringen berusten op hypothesen die verzoeker niet kon concretiseren. Verzoeker wijst op de mail van VZW VAGGA, die hij heeft bijgevoegd bij onderhavig verzoekschrift en waaruit duidelijk blijkt dat zijn psychische toestand/trauma zoals objectief bepaald door deze VZW ertoe heeft geleid dat hij moeilijk coherente, betrouwbare verklaringen omtrent de zaken die plaatsvonden in Afghanistan, kon afleggen. Verzoeker wijst erop dat het CGVS dient rekening te houden met de psychische toestand van verzoeker hetgeen in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee e-mails van de VZW Vagga.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een attest neer opgesteld door een arts van de VZW Vagga alsook een e-mail van voornoemde VZW.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben naar aanleiding van zijn huwelijk maar ook omwille van zijn vaders werkzaamheden voor de Amerikanen. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen en tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie van zijn familie tegen zijn huwelijk gekant was en op welk manier zij dit kenbaar maakten. Ook stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeker zeer vaag blijft over de incidenten die hem noopten zijn land te verlaten. Met betrekking tot de werkzaamheden van verzoekers vader legt verzoeker dermate vage verklaringen af dat ook dit onderdeel van zijn asielaanvraag ongeloofwaardig werd geacht door de commissaris-generaal. Verzoeker kan immers zelfs niet eens preciseren of zijn vader in de hoedanigheid van politieagent werkte dan wel of hij eerder een burgerfunctie vervulde.

Verzoeker weerlegt de tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden niet maar beperkt zich tot het verwijzen naar zijn psychische toestand die ertoe heeft geleid dat hij moeilijk coherente, betrouwbare verklaringen omtrent de zaken die plaatsvonden in Afghanistan, kon afleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel stuk neerlegt waaruit blijkt dat hij een objectief neuro-psychologisch onderzoek zou hebben ondergaan niettegenstaande in de e-mail van 12 mei 2014 reeds werd aangekondigd dat er al een afspraak werd vastgelegd met een psychiater. In de e-mails van vzw Vagga wordt gesteld dat 'hij niet echt in staat is om op een coherente manier te spreken over de zaken die plaatsvonden in Afghanistan'. De e-mails werden evenwel opgesteld door een gezinstherapeute die niet de vereiste professionele kwalificaties bezit om een deskundig oordeel te kunnen vellen over mogelijke disfuncties van de cognitieve vaardigheden. De e-mail van 14 juli 2014, ter terechtzitting neergelegd, vermeldt dat er een kort verslag is van een psychiater doch dit stuk werd niet neergelegd. Het attest van Dokter Dirk Moons, arts bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg van 17 juli 2014 vermeldt dat verzoeker door de arts werd gezien op 2/6 en 14/7/2014 en dat hij duidelijke tekenen vertoont van posttraumatisch stressstoornis als gevolg van het meemaken van meerdere bomaanslagen in zijn thuisland. Uit dit attest kan geenszins afgeleid worden dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien kan nog worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor stelt dat hij kort na dit gehoor (dat plaatshad op 27 maart 2014), een arts zou zien. Ook verzoekers raadsman bevestigt aan het einde van het gehoor dat hij een afspraak heeft bij een arts in verband met zijn psychologische problemen (gehoorverslag, 9 en 15). Ook zou verzoeker blijkens de e-mail van de VZW Vagga van 8 mei 2014 zijn doorverwezen naar EPSI-spoedafdeling psychiatrie. Niettegenstaande verzoekers verklaringen, deze van zijn advocaat en de gezinstherapeute werd tot op heden geen enkel medisch attest van een psychiater of psycholoog neergelegd waaruit blijkt dat hij door cognitieve disfuncties zou verhinderd zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Aangezien verzoeker geen enkel attest neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat zijn beweerde problemen hem daadwerkelijk belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen toont hij niet aan dat er een causaal verband bestaat gelegd tussen zijn geestestoestand en de talrijke vage, incoherente, tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen.

De verwerende partij kan dan ook worden bijgetreden waar zij stelt dat het louter aanhalen van psychische problemen, zonder deze te staven met een medisch-psychologisch attest, niet als argument kan aanvaard worden ter verschoning van de veelvuldige vage, incoherente, tegenstrijdige en

onaannemelijke verklaringen. Immers, ook wat betreft de aangehaalde medische of psychologische moeilijkheden, berust de bewijslast bij de asielzoeker, teneinde aan te tonen dat hij door zijn psychologische toestand niet in de mogelijkheid is een correct asielrelaas naar voren te brengen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal op grond van de objectieve uitgebreide informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling wordt op geen enkele wijze betwist door verzoeker zodat dit motief overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER